

Jure Bevc

ZABAVA TIP A DVE

Ko sem šel prvič v jamo, sem si rekel: »Nikoli več!«. Moja odločitev je bila tako trdna, da sem pol leta kasneje sedel na uvodnem predavanju jamarske šole. Da bi se prepričal, da to res ni zame. Pa sem ugotovil, da mi kar nekako leži. Zato sem šel sredi maja prvič v Evklida. Trpel sem in že na poti ven sem preklel vse, kar se je prekleti dalo – predvsem jamo in vodo. Prisegel sem, da je zdaj pa res konec. Mesec dni kasneje sem prvič prespal v jami, tokrat v svežem sistemu Trubar-Platon. Tam sem po težki noči, polni premetavanja na kamnih in čudnih zvokov, ki jih proizvedejo bučanje vode, utrujenost in pomanjkanje čutnih zaznav, izvedel, da mi spanje v jami res ne leži. Da bom raje še naprej spal doma, v topli postelji.

Obenem sem si še vedno spet in spet v jami govoril, da je tokrat pa res zadnjič. Da nikoli več ne grem v nobeno jamo, v kateri obstaja pritrđišče. In vedno znova sem se nekaj tednov kasneje, kot po naključju, spet znašel pod zemljo, praviloma v kakšnem breznu.

Med novembrskim taborom na Kaninu me je doletela velika čast – nošenje bencinarce iz P4. Matičevega muzanja ob predaji te informacije nisem čisto razumel. Na poti ven me je doletelo razsvetljenje – takšnega preklinjanja si na površju niti zamisliti nisem mogel. Nekajkrat sem iz obupa kar zarjovel, ker se je presneta mašina zataknila na vsakem metru poti. Takrat sem si zadnjič iskreno rekel, da me nikoli več ne vidijo v nobeni jami.

Pod zemljo še vedno pretežno trpim. Zdi se mi, da mi manjka kondicije, da so vsi ostali hitrejši od mene in da bi bilo dosti lepše ostati doma in se pretvarjati, da je postelja vesolje in vesolje postelja. Ampak vem, da poležavanje nikamor ne pelje; tako sem zapravil preveč let. Zato grem v jamo. In si, ko je res težko, med točo psovka dopovem, da si lahko vzamem teden ali dva pavze.

*Avtor članka med uživanjem v Breznu pod Toscem
(foto: Matic Di Batista).*